

Перед обличчям безоглядного натиску Росії

Щойно повернувшись із засідання Шанхайської організації співробітництва, де всі його партнери закликали до деескалації, Путін вирішив мобілізувати майже все своє населення, якому він обіцяв цього не робити.

Розширюючи масштаби війни на країн НАТО, він вирішив зруйнувати всі мости із Заходом шляхом саботажу газопроводів "Північний потік", що є ймовірною прелюдією до інших військових дій на європейській території.

Поспішне оголошення про анексію чотирьох наполовину окупованих і повністю не захоплених регіонів України - перший в історії прецедент - спричинило подальшу ескалацію цієї незаконної агресії, яка була вкотре засуджена Генеральним секретарем ООН, а потім і переважною більшістю членів Генеральної Асамблеї. Ця подія стала нагодою для патетичної вистави, божевільної промови, де був оголошений справжній ворог диктатора - Захід.

Зрештою, ядерні погрози остаточно переконали навіть найбільш скептично налаштованих у тому, що наразі жодна дискусія не може принести мир.

Цей небезпечний безоглядний натиск допомагає згуртувати європейців та загалом Захід воєдино. Вони не допустять, щоб на континенті, який бачив стільки конфліктів, кордони були порушені силою. Вони не можуть змиритися ані з жахами погано утримуваної армії, ні з повторюваною та безсоромною брехнею заляканого диктатора, ні, звичайно, з ядерним шантажем.

Немов вірячи у власну брехню, відірваний від реальності, він наполегливо повторює свої помилки, чи то на територіях, де його армія постійно відступає, чи то на міжнародних майданчиках, де його підтримує лише невеликий клуб держав-аутсайдерів, чи то в просторі громадській думці, яка не сприймає його агресивну війну.

Напавши на Україну, Путін отримав протилежне тому, що хотів: поразку своїх військ, зміцнення НАТО, пробудження Заходу та Європейського Союзу, бан народів приниженої Росії, економічні санкції, які відкинуть її на тридцять років назад, повернення уваги до цінності Статуту Організації Об'єднаних Націй та нагадування про універсальність проголошених у ньому принципів, які він відкидає. Сам Папа Римський закликає його відступити.

Таким чином, Путін є найпалкішим популяризатором європейської єдності, яка все ще повільно набирає чітких форм, та західної солідарності, яку занадто часто недооцінюють. Настав час використати ці процеси, щоб відмовити його від продовження цього шляху, згубного насамперед для його країни та для нього самого, але й небезпечного для Європи та світу.

Для того, щоб віддалити апокаліпсис, яким він нам погрожує, та не допустити непоправного, необхідно, на жаль, терміново підвищити голос і переконати його в тому, що на будь-яку нову ескалацію ми будемо реагувати силою.